

От президент Дитер Ф. Ухтдорф
Втори съветник в Първото президентство

Бог е с нас

Когато мисля за нашето пионерско наследство, едно от най-умиляващите неща, за които се сещам, е химна „Хайде, светии“ (*Химни*, № 22). Онези, които осъществяват продължителното пътуване до долината Солт Лейк, често пеели този химн по време на своето преселение.

Наясно съм, че не винаги изглеждало, че Бог е с тези светии. Те са измъчвани от болести, жега, умора, студ, страх, глад, болка, съмнения и дори смърт.

Но макар да имат всички основания да твърдят: „Бог не е с нас“, те показват отношение, на което няма как да не се възхитим днес. Те гледат далеч отвъд своите несгоди към вечните благословии. Те са благодарни, въпреки обстоятелствата. И макар че доказателствата сочат обратното, те пеят с цялото убеждение на душите си: „Бог е с нас!“.

Нашата възхвала към пионерите е напразна, ако не предизвика вътрешно разсъждение от наша страна. Ще спомена някои от техните качества, които ме вдъхновяват, когато размишлявам над тяхната саможертва и отдаденост.

Състрадание

Тези пионери се грижат един за друг независимо от социален, икономически и политически произход. Дори когато това забавя техния напредък, причинява неудобства или означава лична саможертва и усилия, те си помагат един на друг.

В нашия свят, мотивиран от цели и политически партии, личните или партийните интереси могат да вземат превес над грижата за другите или укрепването на Божието царство. В съвременното общество постигането на някои идеологически цели може да изглежда като средство за измерване на нашата значимост.

Поставянето и постигането на цели може да бъде прекрасно нещо. Но когато успехът от постигането на цели идва за сметка на пренебрегване, игнориране или нараняване на хора, цената на този успех може да се окаже твърде висока.

Пионерите се грижат за хората от своята група, но вземат под внимание и онези, които идват след тях, като сеят реколта за керваните от фургони, които ги следват.

Те познават силата на семейството и приятелите. И тъй като зависят един от друг, те стават силни. Приятелите се превръщат в семейство.

Пионерите служат като чудесно напомняне за това защо трябва да се откъснем от изкушението да се изолираме и вместо това да се стремим да си помагаме и да изпитваме състрадание и обич едни към други.

Работа

„Хайде, светии, смело все напред“.

Това изречение се превръща в химн за изтощените пътници. Трудно е да си представим колко усилено работят тези души. Ходенето е едно от най-лесните

неща, които правят. Те всички трябва да работят заедно, за да осигуряват храна, да поправят фургонали, да отглеждат животни, да служат на болните и немошните, да търсят и събират вода, да се защитават от идващите опасности на сезоните и от многото рискове, които крие пустошта.

Те се събуждат всяка сутрин с ясно определени задачи и цели, които всеки разбира: да служат на Господ и своите ближни и да стигнат в долината Солт Лейк. Всеки ден тези задачи и цели са им ясни; те знаят какво трябва да направят и че напредъка от всеки ден е важен.

В нашето време – когато много от нещата, които желаем, са лесно достъпни – може да се изкушим да се отклоним или откажем, когато пътят напред изглежда леко неравен или наклонът се издига стръмен пред нас. В тези моменти може да ни вдъхнови мисълта за онези мъже, жени и деца, които не позволяват на болести, трудности и дори смъртта да ги отклони от избора от тях път.

Пионерите научават, че вършенето на трудни неща задълбочава и закалява тялото, ума и духа; увеличава тяхното разбиране за божествената им същност и увеличава състраданието им към другите. Този навик прави непоколебими душите им и се превръща в благословия за тях дълго след като приключва тяхното пътуване през полетата и планините.

Оптимизъм

Когато пионерите пеят, те дават трети урок: „С песен да вървим“.

Една от големите иронии на нашето време е, че ние сме благословени с толкова много, но въпреки това можем да бъдем толкова нещастни. Чудесата на благоденствието и технологиите ни поразяват и засипват със сигурност, забавления, моментално удовлетворение и удобство. И въпреки всичко това ние виждаме толкова много нещастие.

Пионерите, които жертват толкова много, се справят без нищо и жадуват само за най-основните неща, нужни им за оцеляване. Те разбират, че щастието не идва в резултат на късмет или по случайност. Със сигурност не идва от събъждането на всяко наше желание. Щастието не идва от външни обстоятелства. То идва отвътре – независимо какво се случва около нас.

Пионерите знаят това, и с този дух откриват щастието във всякакви обстоятелства и изпитания – дори в онези трудности, които достигат до най-дълбоките кътчета и терзаят душите им.

Изпитания

Понякога поглеждаме назад към изпитанията на пионерите и с облекчение казваме: „Благодаря Ти, Господи, че не съм живял/а тогава“. Но аз се питам дали тези смели пионери, ако можеха да ни видят днес, не биха казали същото.

Трудните времена и обстоятелства са се променили, но принципите на изправянето пред трудности и успешното съжителство заедно като грижовна и благоденстваща общност под Бог не са се променили.

От пионерите можем да се научим да имаме вяра и доверие в Господ. Можем да се научим на състрадание към другите. Можем да научим, че трудът и усърдието ни благославят не само материално, но и духовно. Можем да научим, че щастието е достъпно за нас независимо от нашите обстоятелства.

Най-добрият начин, по който можем да почетем и да покажем своята благодарност към пионерите, е като направим част от живота ни предаността към Божиите заповеди, състраданието и любовта към ближните ни, трудолюбието, оптимизма и радостта, които пионерите показват толкова добре през живота си.

Ако направим това, можем да погледнем през десетилетията на времето, да вземем ръцете на онези благородни пионери в нашите и да прибавим своите гласове към техните, докато пеят: „Бог е с нас! Бог е с нас!“

ПРЕПОДАВАНЕ ОТ ТОВА ПОСЛАНИЕ

Може да започнете, като изпеете „Хайде, светии“ (Химни, № 22) заедно със семейството, което посещавате. Може да споделите преживяване, когато вие или някой, когото познавате, прилага принципите на състраданието, труда и оптимизма. Ако усетите подтик, може да свидетелствате за благословиите, които идват от живота според тези принципи и да обещаете на онези, които посещавате, че те могат да получат подобни благословии.

МЛАДЕЖИ

Водене на дневник

Президент Ухтдорф сравнява нашето време с времето на пионерите. Макар да не сте прекосявали равнините, вие приличате на пионерите повече, отколкото си мислите! Вие също можете да покажете състрадание, трудолюбие и оптимизъм. И също както знаем, че пионерите показват тези качества от архивите, които водят, вашето потомство може също да ви опознае чрез вашия дневник.

Отделете няколко минути да запишете нещо за себе си във вашия дневник. Може да пишете за духовни неща, като например как сте получили свидетелство или сте се справили с предизвикателства с помощта на Небесния Отец. Можете да помогнете и на вашите прапраправнуци (които може би ще прочетат дневника някой ден!) да разберат какво е било вашето ежедневие. По какви проекти работите в училище? Как изглежда вашата стая? Кой е любимият ви спомен с вашето семейство?

След като започнете да вписвате по малко всеки ден, вие не само ще можете да виждате по-ясно как Небесният Отец ви помага в ежедневието, също как Той насочва пионерите, но ще оставите наследство за вашето собствено бъдещо поколение.

ДЕЦА

Следване примера на пионерите

Президент Ухтдорф споделя няколко начина, с които пионерите показват обич към Небесния Отец. Вие може да следвате примера им. Ето няколко идеи, с които да започнете:

СЪСТРАДАНИЕ

- Напишете мила бележка или пригответе лакомство за някой, който е тъжен.
- Помогнете на съученик/съученичка за домашното му/й.

РАБОТА

- Поставете си цел. Правете нещо всеки ден през този месец, което да ви помогне да постигнете целта си.
- Помогнете на родителите си да пригответ вечеря.

ОПТИМИЗЪМ

- Направете списък на 10 хубави неща в живота ви.
- Усмихвайте се на всеки, когото срещнете.

© 2015 на Intellectual Reserve, Inc. Всички права запазени. Отпечатано в САЩ, Одобрено на английски: 6/15 г. Одобрено за превод: 6/15 г. Превод на *First Presidency Message, July 2015*. Bulgarian. 12587 112

Вяра, Семейство,
Взаимопомощ

Божествени качества на Исус Христос: прощаващ и милостив

С молитва изучавайте този материал и преценете какво да споделите. Как разбирането на живота и ролята на Спасителя увеличава вашата вяра в Него и благославя онези, за които се грижите чрез обучение при посещение? За повече информация, отидете на reliefsociety.lds.org.

Това е част от поредицата *Послания за обучение при посещение, включващи божествените качества на Спасителя*.

Разбирането, че Исус Христос е прощаващ и милостив към нас, може да ни помогне да прощаваме и да бъдем милостиви към другите. „Исус Христос е нашият пример“ – казва президент Томас С. Монсън. „Неговият живот е едно наследство на обич. Болните, които изцелил; потиснатите, на които дал надежда; грешниците, които спасил. Накрая, гневната тъпа отнеда живота Му. И въпреки това от Голгота Неговите думи звучат: „Отче, прости им, защото не знаят, какво правят“ – най-висш израз на състрадание и любов в земния живот“¹.

Защото, ако ние простим на другите съгрешенията им, то и Небесният Отец ще прости на нас. Исус иска ние да „бъдем милосърдни, както и Отец ваш е милосърден“ (Лука 6:36). „Прошката за *нашите* грехове идва при определени условия – казва президент Дитер Ф. Ухтдорф, Втори съветник в Първото президентство. – Ние трябва да се покажем. ... Нима всички ние, по едно

или друго време, не сме подхождали към умилостивилището и не сме молили за милост? Не сме ли искали милост с цялата енергия на душите си – да бъдем опростени за допуснатите грешки и за извършените грехове? ... Позволете Единението на Христос да промени и изцели сърцето ви. Обичайте се един друг. Прощавайте си един на друг“².

Допълнителни Писания

Матей 6:14–15; Лука 6:36–37; Алма 34:14–16

От Писанията

„Трябва да прощаваме както и на нас се прощава“ – казва старейшина Джефри Р. Холанд от Кворума на дванадесетте апостоли³. Историята за блудния син ни показва двете страни на прошката: единият син е опростен, а другият се мъчи да прости.

Малкият син взема своето наследство, бързо го изхарчва, и когато настъпва глада, той работи като свинар. Писанията казват, че „като дойде на себе си“, той се връща у дома и казва на баща си, че не е достоен да бъде негов

син. Но неговият баща му прощава и заколва угоено теле, за да отпразнува завръщането му. По-големият син се връща от работа в полето и се разгневява. Той напомня на баща си, че му служи много години, никога не пристъпва заповедите му, но въпреки това „но на менето яре не си дал някога да се повеселя с приятелите си“. А бащата отговаря: Синко ти си винаги с мене, и всичко мое твое е. Но прилично беше да се развеселим и да се зарадваме; защото този твой брат бе мъртъв, и оживя, и изгубен бе, и се намери“ (вж. Лука 15:11–32).

БЕЛЕЖКИ

1. Томас С. Монсън, „Любовта – същността на Евангелието“ *Лиахона*, май 2014 г., с. 91.
2. Дитер Ф. Ухтдорф, „На милостивия ще се покаже милост“, *Лиахона*, май 2012 г., с. 70, 75, 77; курсив в оригинал.
3. Джефри Р. Холанд, „The Peaceable Things of the Kingdom“, *Ensign*, ноем. 1996 г., с. 83.

Обмислете следното

Как опрощението може да е от полза на даващия прошка?